

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci
žalobce: **M. A.**

státní příslušnost Tuniská republika

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2020 č. j. OAM-1098/ZA-ZA11-LE24-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítá jako zjevně nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Žalobce jednak uvedl výčet zákonných ustanovení, která dle jeho názoru žalovaný porušil, konkrétně pak namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil naplnění podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovanému vytkl, že neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Poukázal na to, že žalovaný vycházel ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Tunisku za rok 2017 ze dne 20. 4. 2028, tedy ze zprávy téměř již dva roky staré, nedostatečně reflektující vývoj v jeho zemi. Dále vycházel z Informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR – Tunisko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 27. 6. 2018 a z dokumentu Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu ze dne 11. 4. 2019. Z těchto zpráv však žalovaný odkázal pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně pak s jeho obavami z výhrůžek od soukromých osob. K dokumentu Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu ze dne 11. 4. 2019 žalobce namítal, že tato zpráva, navíc vypracovaná žalovaným, byla vytvořena pro účely zařazení Tuniska na seznam bezpečných zemí, nikoliv pro účely individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Již z tohoto důvodu považuje tuto zprávu za neobjektivní a zcela nedostatečnou pro řádné zjištění skutkového stavu. Tato zpráva vůbec nezohledňuje individuální důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a proto ji nelze považovat za přesnou, jak vyžaduje § 23c písm. c) zákona o azylu. Žalobce rovněž namítal, že skutečnost, že označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu, neznamená, že by se celé důkazní břemeno kompletně přesunulo na žadatele a že by žalovaný mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu. Povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, která vyplývá z § 3 správního řádu, totiž nese správní orgán i v případě žádosti o mezinárodní ochranu podanou cizincem pocházejícím z bezpečné země původu.
3. Žalobce namítal, že v rámci řízení uvedl skutečnosti, které mohly být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Takovou skutečností je i obava z jednání soukromých osob, které mu vyhrožovaly. Žalovaný byl proto povinen toto tvrzení zohlednit a posoudit, zda v zemi původu měl dostupnou ochranu před takovým jednáním. K tomu si žalovaný neobstaral prakticky žádné relevantní informace. Žalobce dále uvedl, že z označené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Stěžejní je naopak posouzení otázky, jak tento systém funguje v praxi a zejména zda samotný žadatel mohl spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. V daných souvislostech žalobce dále doplnil, že od doby, kdy došlo k popsáním incidentům, které věrohodně uvedl v rámci pohovoru, trpí chronickými problémy trávicího traktu, jak plyne z doložené lékařské zprávy. Neuvedl-li zcela přesně tuto informaci již při pohovoru, byla tato skutečnost způsobena jazykovým vybavením překladatele. Poznamenal, že žalovanému musí být z úřední činnosti známo, že tzv. tuniská arabština se velmi liší od dalších dialektů. Zajistil-li žalovaný tlumočnicka egyptského původu, musel si být rizika nedostatečného zjištění azylového příběhu vědom a tuto skutečnost nelze jemu přičítat k tíži.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, z něhož citoval, rovněž na relevantní judikaturu. Dle žalovaného neobstojí žalobní námitka namítané práce s podklady pro vydání rozhodnutí, pokud jde o rozložení důkazního břemene mezi žalobce a správní orgán. Tento princip platný pro standardní azylovou proceduru, tedy pro posuzování žádosti z hlediska naplnění důvodů pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany – tedy dle § 12 až 14b zákona o azylu, se v případě § 16 odst. 2 zákona o azylu neuplatní. Je-li tedy žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany vyhodnocena jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, je důkazní břemeno jednoznačně vychýleno na stranu žalobce a ten musí prokázat, že země jeho původu pro něho není bezpečnou zemí. Bylo proto na žalobci, aby prokázal svou výpověď či jinak, že v jeho případě tato domněnka neplatí. Žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě nelze Tunisko považovat za bezpečnou zemi. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce převzal poučení o svých právech a povinnostech v příslušné jazykové mutaci a byl poučen o povinnosti podávat veškeré pravdivé informace ke zjištění skutečného stavu věci. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu za účasti tlumočnicka arabského jazyka dne 9. 12. 2019 jednoznačně potvrdil, že má arabskou národnost a potvrdil, že nemá žádné vážné zdravotní problémy. Během pohovoru potvrdil, že se cítí zdravý, je schopen pohovoru, s přítomností tlumočnicka souhlasil, správnost odpovědí a tlumočeného textu potvrdil, výtky či výhrady neuvedl. Sdělil, že mu vyhrožovaly osoby, což nahlásil na policii. Policie zahájila vyšetřování, ale nic se nedělo. Na její postup si nestěžoval, protože neví, na koho by se měl obrátit o pomoc. Jiné problémy ve vlasti neměl. Neměl potíže se státními orgány, soudy, policií. Na dotaz, zda by chtěl uvést jiné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz při rozhodování, odpověděl, že nic jiného dodat nechce, nedoložil žádné doklady, dokumenty či materiály a svého práva k opakovanému přetlumočení protokolu o pohovoru využil. Dle žalovaného je z uvedeného zřejmé, že žalobní námitka, že žalobce nehovořil o zdravotních problémech během pohovoru s odkazem na tlumočení, nemá oporu ve spisovém materiálu a jeho „domnělé zdravotní problémy“ jsou uvedeny až v žalobě pouze účelově ve snaze zvrátit nepříznivý stav. Navíc ani jím přiložené materiály k žalobě neprokazují závažné zdravotní potíže.
5. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
6. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 1. 11. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z žádosti, z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále z údajů k podané žádosti se podává, že žalobce se rozhodl opustit vlast v březnu 2019. Jako cílový stát si vybral Švédsko. České vízum si vyřídil proto, že se mu nepodařilo vyříditi si vízum švédské. Je bezdětný a od roku 2014 rozvedený. Z Tuniska do České republiky poprvé přicestoval letecky v roce 2015. Byl zde tři týdny a poté se vrátil do vlasti. Podruhé do České republiky přicestoval v červnu 2019. Zůstal zde asi 17 dnů a letecky pokračoval do Švédska, odkud byl dne 4. 12. 2019 v rámci dublinského řízení letecky transferován do České republiky. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že nemá žádné vážné zdravotní problémy. O mezinárodní ochranu žádá proto, že ve vlasti mu vyhrožovala skupina soukromých osob. Kdyby se tam vrátil, má obavu, že jej zabijí. K tomu doplnil, že ve městě, kde žil, provozoval restauraci. Pracoval s ním jeden

člověk, který praktikoval radikální islám a snažil se v tomto duchu oslovovat i hosty v restauraci. On se mu to snažil rozmluvit. Pohádali se a žalobce nakonec dotyčného propustil ze zaměstnání. Následně mu tento člověk a skupina kolem něho, také radikálních islamistů, začal vyhrožovat smrtí. Nahlásil to na policii. Policie si toho člověka předvolala. Poprvé ho nechali odejít a podruhé ho zadrželi na dva měsíce. Další 4 členové této skupiny byli za propagaci radikálního islámu odsouzeni na tři roky vězení. Na rozdíl od ostatních 4 členů skupiny, odsouzených na 3 roky, byl jeho bývalý zaměstnanec zadržen pouze na dva měsíce proto, že u ostatních policie našla různé letáky a další materiály a proti jeho bývalému zaměstnanci neměla dostatek důkazů. Tyto osoby mu vyhrožovaly v průběhu roku 2016. K jejich odsouzení došlo v létě roku 2016. Od té doby měl klid. Jeho problémy opět začaly počátkem roku 2019. Sdělil, že v té době provozoval obchod na prodej oken a přišli k němu dva muži s požadavkem, aby jim přišel zaměřit okna. Když se k nim dostavil, naložili jej do auta a odvezli na opuštěné místo za město. Vytáhli nůž, zakryli mu šátkem oči, zbili jej, nadávali mu, musel jim sloužit, nosit jídlo, uklízet. Říkali mu, že je nepřítel Alláha. Drželi jej dva dny a potom se mu podařilo utéct. Vyhrožovali mu, protože na jejich skupinu upozornil policii a oni skončili ve vězení. Tuto událost nahlásil na policii. Jeho výpověď policisté zaprotokolovali a zahájili vyšetřování. Do odjezdu z vlasti neměl žádné informace o výsledku vyšetřování. Na policii se kvůli tomu, jak vyšetřování dopadlo, neobrátil proto, že byl doma, bál se vycházet a policie jej v této souvislosti nekontaktovala a nic nevyřešila. Na otázku, jak si vysvětluje, že poprvé policie konala a pachatele zajistila, zatímco podruhé mu nepomohla, žalobce odpověděl, že neví. Na postup policie si nikde nestěžoval, protože neví, na koho by se měl obrátit. Svou situaci se rozhodl řešit odcestováním z vlasti. Ve vlasti neměl s tamními státními či bezpečnostními orgány žádné problémy, ani jiné potíže. Do vlasti se již nevrátí, protože má strach. Vysvětlil, že přestěhováním na jiné místo, by své problémy mohl vyřešit jen těžko. Lidé, kteří mu vyhrožovali, by jej mohli najít i na jiném místě. Žalobce dále do protokolu prohlásil, že žádné další skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nechce. Na otázku, zda hodlá doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály, odpověděl záporně. Následně využil práva na přetlumočení celého pohovoru, tj. všech otázek i odpovědí za účelem kontroly. Poté žalobce na otázku, zda má nějaké námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru, odpověděl záporně a projevil přání pořídit si kopii protokolu mobilním telefonem, čemuž bylo vyhověno. Protokol obsahuje rovněž prohlášení žalobce učiněné před zahájením jeho výslechu, že se cítí zdravý a je schopen pohovoru. Porozuměl poučení a nežadá bližší vysvětlení. V protokole je rovněž konstatování, že pohovor bude proveden na žádost žadatele v jazyce arabském za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka, jehož jméno je v protokole označeno.

8. V rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je arabské národnosti, náboženským vyznáním sunnitský muslim a nemá žádné politické přesvědčení.
9. Součástí správního spisu jsou rovněž materiály, a to Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu ze dne 11. 4. 2019, Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Tunisku za rok 2017 ze dne 20. 4. 2018 a Informace azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR – Tunisko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 27. 6. 2018. Z dokumentu Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky – Tunisko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 27. 6. 2018 plyne, že při zpracování

dokumentů bylo vycházeno z četných mezinárodních zdrojů, např. organizace Freedom House, Amnesty International, z Výroční zprávy pro rok 2018 – Tunisko, Human Rights Watch, z Dokumentu o ratifikaci 18 mezinárodních lidskoprávních smluv Tuniskem, z informací ČTK, ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA a dalších zdrojů.

10. Ze správního spisu se rovněž podává, že žalobce využil práva seznámit se s podklady rozhodnutí a správnímu orgánu sdělil, že nesouhlasí s informacemi obsaženými ve zprávě Informace OAMP – Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu ze dne 11. 4. 2019. K tomu uvedl, že situace v Tunisku je špatná. Informace v tomto dokumentu nejsou pravdivé. Zmínil, že dokonce došlo k pokusu o zavraždění prezidenta a k pokusu o převrat. Ani v předchozích letech v Tunisku nebyla dobrá situace. Bezpečno tam bylo pouze za vlády prezidenta Zinabidin Bin Ali v letech 1987 až 2011. Od té doby tam už není bezpečno. Na otázku správního orgánu, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, žalobce odpověděl záporně. Současně nechtěl uvést ještě nějaké další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V protokole o seznámení s podklady pro rozhodnutí je záznam o tom, že seznámení s podklady rozhodnutí bylo na žádost žalobce provedeno v jazyce arabském dne 16. 12. 2019. Žalobce si pořídil fotografie jednotlivých podkladů.
11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
12. Podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu kromě jiných států i Gruzii.
13. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství, stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
14. Krajský soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení č. j. 5 Azs 23/2013-19, na rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70, a citované ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, z něhož plyne, že se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“. Tuniská republika je podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné. Bylo proto na žalobci, aby prokázal opak.

15. Ve vztahu k námitce nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného dokazování v řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu lze odkázat na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 23/2013-19). Nejvyšší správní soud v této souvislosti také konstatoval, že označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70). Bylo proto na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě domněnka vyplývající z citovaného § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., podle něhož je Tuniská republika na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné, neplatí. Žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě nelze Tuniskou republiku považovat za bezpečnou zemi. Žalobce sám především neobjasnil, proč mu nemohou poskytnout ochranu před údajnou hrozbou ze strany třetích osob orgány jeho domovského státu. Samotné tvrzení, že se na policii kvůli výsledku vyšetřování neobrátil proto, že byl doma a bál se vycházet a že jej policie v této souvislosti nekontaktovala a nic nevyřešila, nemůže obstát. Stejně tak ani jeho tvrzení, že si na postup policie nikde nestěžoval, protože neví, na koho by se měl obrátit. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70, v němž uvedl, že institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a v článku 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodností žádostí osob přicházejících z dané země. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu, konec citace.
16. Žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, správní orgán se zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi a pečlivě objasnil otázku důkazního břemene v případě žadatelů pocházejících z bezpečných zemí, a ani tato námitka není důvodná.
17. K námitce žalobce, že v rámci řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti, které z pohledu zákona o azylu za splnění dalších podmínek mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany, je třeba odkázat na § 16 odst. 3 zákona o azylu, v němž je výslovně stanoveno, že správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí neposuzuje, zda by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, zda splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14, zda mu hrozí vážná újma podle § 14a nebo lze v jeho případě užít tzv. doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný tudíž nebyl povinen se dalšími důvody pro udělení azylu žalobci zabývat.
18. Co se týče tvrzení žalobce v žalobě, že trpí chronickými problémy trávicího traktu a že při pohovoru tuto skutečnost neuvedl, což bylo způsobeno jazykovým vybavením

překladatele a že žalovanému musí být z úřední činnosti známo, že tzv. tuniská arabština se liší od dalších dialektů a že žalovaný zvolil tlumočníka egyptského původu a musel si tak být vědom rizika nedostatečného zjištění jeho azylového případu, pak ani tyto výhrady žalobce nejsou důvodné. Z výše citovaného obsahu správního spisu, konkrétně pak z listiny o poskytnutí údajů žalobcem k žádosti o mezinárodní ochranu a z protokolu o pohovoru k této žádosti plyne, že žalobce uvedl, že je arabské národnosti a je schopen se dorozumět v jazyce arabském. Před pohovorem k žádosti na dotaz správního orgánu uvedl, že se cítí zdravý a je schopen pohovoru, že poučení rozuměl a nežádá bližší vysvětlení. V protokolu, z jehož obsahu plyne, že celý pohovor byl zpětně přetlumočen za účelem jeho kontroly, je v úvodu zaznamenáno, že pohovor bude proveden na žádost žadatele v jazyce arabském za přítomnosti označeného tlumočníka arabského jazyka.

19. Krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobce neuvedl žádná konkrétní fakta, z nichž by bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování v zemi původu a tedy nepovažovat Tuniskou republiku ve vztahu k jeho osobě za bezpečnou zemi původu. Žalovaný srozumitelně a přezkoumatelně se vypořádal s tvrzeními žalobce, a to včetně jeho obav z jednání soukromých osob. Závěru žalovaného o tom, že žádost žalobce bylo na místě zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nelze nic vytknout.
20. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.07.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně